

De Lucina Bloedvloek

Vijanden van het Lucina Internaat

De Lucina Bloedvloek is een spin-off van de fantasy reeks
Bloedvloek.

Dit boek kan zelfstandig en/of naast Bloedvloek worden gelezen.

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2024 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

*Oakville, Canada,
3 september 2015*

Vanuit een grijze Honda merkjaar 2012, wachtte iemand geduldig tot vader en zoon Macer het winkelcentrum verlieten. De persoon, slank van postuur, hield zijn gelaat verscholen in de capuchon van een grijze sweater. Op het moment dat hij er zeker van was niet meer door hen gespot te kunnen worden, haastte hij zich naar het dak van het enorme complex. Voordat hij de stervende leraar zag liggen of zelfs hoorde rochelen in zijn eigen bloed, werd hij getroffen door de ijzerachtige geur die zijn neusgaten vulden. Dit veroorzaakte onmiddellijk een toename van speeksel in zijn mond. Nog geen een tel later zat hij naast de man op één knie. Hij slikte. Jakkas, de honger in hem nam behoorlijk toe. Hij klemde zijn kaken op elkaar. "Shit," fluisterde hij. Vervolgens pakte hij zijn smartphone en maakte een foto van de man.

-Kingerstone leeft nog. Wat moet ik met hem doen? – appte hij. Verzenden. Het duurde even tot het antwoord kwam.

-Is hij te genezen? -

-Misschien.-

Uit zijn binnenzak haalde hij een klein, doorzichtig buisje. Hij draaide het dopje eraf en goot de minuscule inhoud op de beetwond van de man. Vervolgens ropte hij de linker pijp van de gewonde man zijn broek af. Nadat hij de pijp in de lengte doormidden had gescheurd, bond hij de stof om de hals van de man. Het bloeden was gestopt, zo ook het rochelen.

-De wond lijkt te helen. En nu? -

-Verstop hem.-

- Weet je het zeker? Hij heeft Aella aangevallen-
- Vader wil Aella bang hebben.-
- Is dat niet een beetje wreed? -
- Dat doet er niet toe. Vandaag ontmoet ik onze oude vriend. -
- Weet hij wie Aella is? -
- Nog niet.-

Milton, Canada

7 september 2015

Slechts enkele minuten voordat Johanna Satou zijn jonge protegé Aella confronteerde, opende Marcus het raam van zijn kantoor. "Waar ga je heen?" stelde hij zijn vraag met een normale spreekstem. De blonde Fabius Lucina keek op naar de vijfde verdieping van het gebouw waar hij woonde en werkte. "Gewoon uit," liet hij zijn grootvader weten. "Heb je specifieke plannen?" "Niet persé, hoezo?" "Rosa Chaves is nog steeds verdwenen." "Je wilt dat ik..." liet hij zijn zin bewust in de lucht hangen. "Ja." Marcus leek plotseling afgeleid door iets op een van zijn bewakingsmonitoren. Zijn blik viel op Aella, in gesprek met Johanna Satou. "Ik spreek je later," zei hij snel, voordat zijn volledige aandacht terugging naar de twee meisjes. Zijn kaken spanden zich onderwijl hij de felle discussie tussen hen volgde. Tot er plotseling onweer op zijn gelaat verscheen! Nog tijdens de eerste milliseconde van de agressieve beweging die Johanna maakte tegenover Aella, schoot Marcus naar het open raam. Om vervolgens in een vloeiende beweging langs de ramen van de vierde, de derde en de tweede verdieping te razen. Met daarbij alle risico om gezien te worden. Enkel langs de eerste verdieping kwam hij langs een blinde muur. De man landde geknield, met een vuist op de grond. Volledig verrast dat zijn grootvader dit waagde bij daglicht, schoot Fabius naar hem toe. De gewezen gladiator keek hem echter slechts een ogenblik aan, waarop hij zich naar de voordeur haastte. Bang voor het ergste rende

Marcus, ditmaal met een snelheid die menselijk aandeed naar binnen.

Heel even kon Marcus Lucina niet plaatsen wat hij zag, tot hij herademde. "Aella," noemde hij haar naam. Ongemerkt blies hij wat overtollige lucht uit.

"Mr. Lucina?" hoorde hij verbazing in haar stem. Laeon volgde Aella's blik naar de imposante man die met grote passen op hen af beende. Dus dit was Marcus Lucina, de oudste van de illustere Lucina broers. Gladiatoren. Hij zag hoe de machtige man een grote hand op haar arm legde. Zelfs zonder de bovennatuurlijke krachten van zijn onsterfelijkheid, zou Marcus haar arm tussen twee vingers kunnen breken, bedacht de jongen zich.

"Je ziet bleek... Is er iets gebeurd?" deed de man zich onwetend voor. Het meisje keek hem aan, haar mond in een strakke, gesloten streep. *Moet ik zeggen wat er is gebeurd? Shit.* Op dat moment voelde ze zowel de blik van de hoofd van het internaat, als de knappe, vreemde jongen op zich gericht. Beiden hoorden het snelle kloppen van haar hart.

"Ga je het niet vertellen?" drong de vreemde jongen aan.

"Wat vertellen?" reageerde Marcus prompt op die woorden. Wat resulteerde in een versnelling van haar reeds snelle hartslag.

"Aella?" verhoogde hij de druk. *Doe gewoon koeltjes,* zei het meisje tegen zichzelf. "Och... Het is goed afgelopen," deed ze vervolgens vaag. Wetende dat het meisje blufte, gezien haar razende hartslag, richtte de bijna twee millennia oude man zijn aandacht op de nieuwste leerling van zijn internaat. Een jongen die hijzelf nog niet had ontmoet, constateerde hij. Gewoonlijk ontging hem de aanwas van nieuwe studenten niet.

"Jij weet meer?" sprak hij die woorden wederom met nadruk uit zodat de nieuweling wel antwoord moest geven.

"Ja," antwoordde Laeon, de veelzeggende blik van Aella daarbij negerend. In zijn ooghoeken zag Marcus dat zijn kleinzoon Fabius hen ondertussen naderde. "Wat is er aan de hand?" vroeg

deze. Aella keek de charismatische man kort aan. *Shit*. Zijn ogen bleven op haar gericht. Op zo'n wijze zelfs alsof haar Dierkunde- en Biologieleraar dwars door haar heen kon kijken. Iets waardoor het meisje toch enigszins van slag raakte. *Blijf kalm. Verdorie, waarom is mijn lijf ineens zo labiel*. De onsterfelijke Marcus Lucina haalde ondertussen iets dieper adem. Dit was een vraag die hijzelf niet kon beantwoorden. Immers, de tijd tussen het aanschouwen van de bewakingsbeelden en zijn aanwezigheid hier, was te kort.

"Dat is me niet helemaal duidelijk, nog," sprak hij, zijn blik beurtelings van Aella naar de knappe, vreemde jongen wisselend. Fabius zag de subtiele tekenen van frustratie die zijn grootvader probeerde te verbergen. Voor anderen zou de breedgeschouderde man stoïcijns lijken. Wat wist Marcus dat Fabius niet wist?

"Hallo, Fabius Lucina, leraar Biologie en Dierkunde," stelde hij zich met uitgestoken hand voor. De jongen nam hem kort aan. "Laeon Snow... Derde klas leerling... Een week te vroeg, om eerlijk te zijn." Vanuit zijn ooghoeken zag de knappe jongen dat het meisje haar ogen op hem gericht hield. Zonder meer onder de indruk van zijn verschijning, stelde hij vast. Met moeite weerstond hij een opkrullen van zijn mondhoeken. In geen geval mocht hij arrogant lijken.

"Je was bezig te vertellen wat er is gebeurd?" richtte Fabius zich op Laeon, bewust van de onderlinge blikken tussen Aella en de nieuwe jongen. Iets wat hem geenszins beviel.

"Ja, mr. Ik was er getuige van dat iemand Aella van de trap af duwde," vertelde Laeon kalm, daarbij de boze blik van Aella negerend. Hij trok zelfs uitdagend zijn wenkbrauwen op toen het mooie meisje hem boos bleef aankijken. *Verdorie, Laeon. Nu heb je de poppen aan het dansen gebracht*.

Fabius reageerde geschrokken. "Wat!" Een korte blik naar zijn grootvader. Vandaar dat deze dus in allerijl uit het raam was

gesprongen. "Jemig. Meisje! Is alles oké? Heb jij je bezeerd?" terwijl hij dit alles zei, legde hij een hand op haar andere arm – hiermee de vreemde jongen buiten sluitend – en liet hij zijn bezorgde blik langs haar gelaat en ledematen glijden.

"Ja, ik ben oké... Gewoon wat geschrokken... Zo erg is het allemaal niet." Op alle drie de gelaten verscheen een spontane uitdrukking van bevreemding. Marcus was de eerste die zijn stem terugvond. "Pardon?... Je bent van de trap geduwd?" De man liet zijn stem klinken alsof dit nieuws volledig nieuw voor hem was.

"Door wie?" wilde Fabius weten. Aella twijfelde echter of ze Johanna's naam moest noemen. "Laeon heeft me opgevangen... Het valt echt wel mee."

"Opgevangen?" weerklonk een verbazing in Fabius zijn stem. Tussen hem en Marcus ontstond een ongeziene, onderlinge blik. Was dit een 'normale' menselijke actie? De blonde man keek wat beter naar de nieuweling. Constateerde hij nu echt een paarse kleur in de ogen van de jongen? Het paars dat onsterfelijkheid betekende in zijn familie? Wat was dit? Shit, dacht hij. Dit was niet het moment om de jongen aan de tand te voelen. Maar aan de tand voelen zou hij hem zeker; binnenkort.

"Gewoon juiste plek op het juiste moment," zei Laeon intussen met een onverstoorbare kalmte. Fabius vernauwde zijn ogen. Werkelijk? dacht hij. Toch zei hij nog niets. In plaats daarvan wisselde hij een betekenisvolle blik met zijn grootvader.

"Nou, inderdaad," reageerde de blonde man vervolgens alsnog. "Maar zonder Laeons ingrijpen had jij dus je nek kunnen breken. Wie was het? Wie heeft je geduwd?" drong Fabius aan.

"Moet je dat echt weten? Het is toch goed afgelopen?" antwoordde Aella zacht. Marcus plaatste nu zijn beide handen op haar bovenarmen en keek haar recht aan. "Je hoeft niet bang te zijn om de waarheid te vertellen," zei hij, waarbij een subtiel teken met Fabius werd uitgewisseld.

“Vertel me wat je gezien hebt, Laeon,” leidde Fabius ondertussen de nieuwe jongen af. Zelf gebruikte Marcus zijn bovennatuurlijke vaardigheden om het meisje te manipuleren. “Kijk me aan... Goed zo...” Compleet in trance keek het vijftien jaar oude meisje de hoofd van haar school aan. “Aella, vertel me wie heeft jou van de trap geduwd?” De onsterfelijke man wist dat het Johanna Satou was die zijn protegé in een levensbedreigende situatie had gebracht. Echter om stappen te kunnen ondernemen, moest Aella zelf vertellen om wie het ging. Nog nauwelijks bewust van zichzelf of de omgeving, staarde de vijftienjarige in het paars van de man zijn ogen. “Ik eh... Johanna,” zei het meisje nu half fluisterend.

“Johanna?” Fabius reageerde als eerste op haar woorden. “Wat doet zij hier in het gebouw? Je hebt haar toch geschorst?” Hij keek zijn grootvader vragend aan.

“Ja, ze is geschorst,” bevestigde Marcus. “Heb je gezien waar ze heen is gegaan, Aella?” Aella schudde het hoofd.

“Ze was net nog op de eerste verdieping,” liet Laeon weten.

“Hm... Oké... Bedankt, Laeon. Aella, loop nog even met Fabius mee? Ik wil graag zeker weten dat alles goed met je is.” Marcus richtte zich weer tot Laeon. “En jij, nogmaals bedankt. Welkom op het Lucina Internaat.”

“Dank u... Aella, ik zie je vast nog wel een keer,” zei Laeon, waarbij hij een korte knik met zijn hoofd maakte.

“Ehm. Ja... Bedankt, nogmaals.” Aella zag de knappe jongen bij zich vandaan lopen en aarzelde even in wat ze nu zelf moest doen.

“Aella,” noemde Fabius haar naam met zachte stem. “Loop je even mee?” Hij gebaarde naar het kantoor voor Eerste Hulp aan hun rechterzijde.

De machtige, onsterfelijke Marcus klemde kort zijn kaken open. In vervlogen tijden zou hij zonder aarzeling geweten hebben hoe om te gaan met iemand als Johanna Satou. Echter

de aandacht van de politie was reeds op zijn internaat gericht. Misschien moet ik hun blik nog wat meer op de dancing doen richten, mijmerde hij. Waar haar broer werkzaam is. Rechercheur Moulins wellicht, dacht hij aan de vrouw met de schouderlange donkerblonde lokken. Maar eerst moest hij Johanna vinden. Met een vastberaden beweging pakte hij zijn telefoon en belde het nummer van Lucca; de enige persoon in zijn familie die op dit moment kon jagen. "Hé?" Lucca klonk verrast dat zijn voorouder hem op dit moment belde.

"Ben je boven?" bedoelde Marcus met die vraag of Lucca in zijn appartement was. "Ja... Hoezo?"

"Johanna Satou heeft zojuist onze Aella van de hoofdtrap geduwd."

"Wat!" reageerde de knappe man geschrokken. "Is ze..."

"Aella mankeert niets... De details vertel ik je later... Vind Johanna en breng haar naar mijn kantoor."

"Je denkt dat ze nog op het internaat is?"

"Ja."

In slechts enkele seconden bereikte Lucca de wenteltrap van het verborgen trappenhuis. Gehurkt op de leuning, zijn hand geklemd rond de koude, metalen paal, was hij een beeld van pure anticipatie. - een panter die zijn prooi opwachtte. Met zijn anders zo indringende, paarse ogen gesloten, luisterde hij. De onsterfelijke man ving een kakofonie van stemmen en geluiden op. Die van Johanna hoorde hij daar niet tussen. De tiener had echter niet veel vrienden, wist hij. Slechts drie, waarvan er één nog altijd spoorloos was. Met een soepele sprong daalde hij af naar de vierde verdieping.

Intussen keek Fabius bezorgd naar Aella. "Je ziet nog steeds wat bleek," merkte de man op terwijl hij haar zachtjes op een stoel zette. "Voel je je misselijk?"

"Een beetje," gaf het meisje toe. "Ze was zo boos op me..." En schrok toen van haar eigen woorden. Ze sloot haar ogen en

schudde het hoofd. *Shit, waarom vertelde ik dat? Oh, ik geloof niet dat iemand me ooit zó heeft gehaat.*

"Wat is er?" vroeg de onsterfelijke man vriendelijk. "Waarom spreek je niet verder?" De uitdrukking op haar gelaat nog altijd treurig keek ze de charismatische leraar aan. "Gewoon... Niets... Laat maar..."

"Je kunt echt alles met me bespreken, als je wilt... Ik sta klaar voor je."

"Ja," zei ze slechts. "Kan ik gaan?"

"Tuurlijk... Aella... Het is niet jouw schuld dat Johanna boos is... Soms is het makkelijker om boos te zijn op een ander, dan om jezelf te confronteren met een fout die je hebt gemaakt."

Aella gaf hem een halfslachtige glimlach. "Ja, weet ik... Maar in praktijk helpt me dat niet echt."

"Dat komt vast wel goed. App me als jij je slechter gaat voelen." Een kort knikken waarop het meisje de ruimte verliet. Even zonder ogen op zich gericht haalde Aella diep adem.

"... die rotmeid," hoorde de knappe Lucca ondertussen de snerende stem van de geblondeerde tiener door de deur van Beandra's cel. "Dus ze wilde niet eens met je praten?" klonk een opjuttende ondertoon in Sarinda's vraag door.

"Nee... En door haar ben ik wel mooi geschorst van deze school!" sprak Johanna alsof dit haar allemaal zomaar en zonder haar schuld overkwam.

"We hadden haar nooit mee moeten nemen," sprak Beandra al net zo verbolgen. Heel even duwden de nagels van de onsterfelijke man tegen zijn huid toen hij kort zijn vuisten balde. Hij mocht ze niet doden, herinnerde hij zichzelf. Een korte klop tegen de deur liet schrikgeluiden vanuit de cel horen.

"Wie kan dat zijn?" fluisterde Sarinda.

"Vast een Lucina," reageerde Johanna schamper. Op dat moment opende Lucca de deur. "Je vergist je, het is een Macer," spotte hij. Johanna en Beandra zaten op het eenpersoonsbed, zag hij. De blonde Sarinda zat op de bureaustoel; haar gezicht nat van tranen. Toch bleef zijn gelaatsuitdrukking hard terwijl hij zijn blik langs de drie vriendinnen liet gaan. "Mr. Lucina verwacht je, Johanna," klonk zijn stem streng.

"Waarom? Ik heb niets gedaan," deed ze haar best om verontwaardigd te klinken.

"Werkelijk?" hoonde de man. Het meisje had geen idee met wie ze te maken had. Ook was ze zich niet bewust van hoe haar eigen lichaam haar schuld verraadde. Niet alleen de versnelde hartkloppingen en ademhaling. Maar ook de verkrampde houding van haar schouders, de scheefgetrokken linker mondhoek en de klamme handen. Daarnaast was er nog de vluchtigheid waarmee haar ogen van persoon naar persoon bewogen. Oh, Johanna Satou was zeker schuldig. Als het aan hem had gelegen, had hij haar zeker niet naar zijn voorouder gebracht. Althans niet in diens rol als hoofd van deze school. De tiener moest eens weten hoeveel geluk ze had dat de opdracht voor doden niet was gegeven.

"Kom je zelfstandig met me mee? Of moet ik je daarbij helpen?" klonk zijn stem onvriendelijk.

"Waarom ben je zo gemeen?" snikte Sarinda. Haar gezicht was bleek en vlekkerig van het vele huilen. Onvermurwbaar en zonder geduld voor de drie meiden keek de onsterfelijke man de zestienjarige aan. "Misschien kun je die vraag beter aan jullie zogenaamde vriendin stellen... Johanna, nu!"

"Wat gaan jullie met haar doen?" vroeg Beandra. Voor haar vriendin aan sprong ze op van het bed en plaatste zich tussen Lucca en Johanna. Ondanks haar baldadigheid, die enige indruk op hem maakte, liet de knappe man zijn blik streng en afstandelijk langs haar gezicht glijden. "Ik breng Johanna naar

het kantoor van mr. Lucina, de hoofd van dit internaat. Hij zal beslissen wat er verder met haar gaat gebeuren.”

Zelf was Aella inmiddels naar de kantine gelopen. Het was nu toch al te laat om aan de les Informatica deel te nemen. Toch was ze niet direct naar binnen gegaan. Peizend liet het meisje haar blik wat langer door de ruimte glijden. Lichtbeige muren met crèmekleurige ruitvormige tegels op de vloer. Links bevond zich de enorme lerarentafel waar zestien personen aan konden zitten. Acht achthoekige tafels met gekleurde strepen en driehoeken waren aan de linkerzijde van het looppad opgesteld. Plus nog zeven tweepersoonstafeltjes - allen bezet. Aan de rechterzijde van het looppad waren twee van de vijf achthoekige tafels nog vrij. De vijf tweepersoons tafeltjes aan deze kant waren eveneens allen bezet. Het meest logische zou zijn om aan een tafel dicht bij het looppad te gaan zitten, aangezien deze het dichtste bij de zelfbediening was. Maar dan zou ze pontificaal in het midden van de kantine zitten. Gisteren had ze al te veel aandacht getrokken met haar gestuntel; dat wilde ze nu voorkomen. Een andere vrije tafel was die tegen de achterwand, ingeklemd tussen twee tweepersoonstafeltjes. Aella liep naar die tafel en nam met een 'mij kan niets deren' houding plaats. Al was ze terdege bewust van de blikken die haar niettemin werden toegeworpen. Aan de rechterzijde had Emma's clubje een achthoekige tafel voor hun drieën geclaimd, merkte het meisje nu op.

Vanaf het moment dat ze Aella naar binnen had zien lopen, staaarde de platinablondede Emma Thompson onophoudelijk naar het meisje dat haar aangeboden nepvriendschap had afgewezen. Het was een ongebruikelijke tijd voor Aella om in de kantine te zitten, besefte Emma. Gewoonlijk had de nieuweling nu haar les Informatica. Een van haar eigen

vriendinnen, Carmen Scott, had haar net al geappt dat Aella niet was komen opdagen. Vreemd, dacht Emma, dat de nieuweling zomaar een les mocht overslaan. Gewoonlijk was Elphy Lucina niet zo coulant. Of kreeg het meisje toch een voorkeursbehandeling? Zoals ze eigenlijk al vermoedde. Immers, Aella had de afgelopen dagen bij de Lucina's geloged. Wat was daar toch voorgevallen? Ze vroeg het zich af. Afgelopen zondag leek ze van de aardbodem verdwenen. Noch Marcy, noch Anita had het meisje kunnen vinden. En maandag was ze opeens weer teruggekomen met haar linkerbeen in het gips - wat betekende dat ze iets gebroken had. Waarom zijn de Lucina's zo geobsedeerd door jou? dacht Emma. Wat is er zo bijzonder aan je. Je bent gewoon een grauwe mus, in die stomme lange, wijde shirts, dacht ze verder. Het enige leuke aan je zijn die petten van je, die passen bij je kleding. Waarom doe je zo je best om er onopvallend en gewoontjes uit te zien? Wat Aella echter niet kon verbergen, was haar gezicht. Tot Emma's frustratie kon ze niet ontkennen dat dat erg mooi was. Delicaat mooi zelfs.

"Waarom zit je zo naar die nieuweling te kijken?" vroeg Unea Lucina, nieuwsgierig naar wat in haar omging. Zelf was ze net klaar met de Informaticales die Aella ook had moeten volgen. Zij had zich eveneens verwonderd waarom Aella niet op was komen dagen. Eerst wilde ze echter bij Emma gaan zitten. Sinds gisteren had ze immers een soort vriendschap met de bazige tiener gesloten. Dat wil zeggen; zij had Emma ervan overtuigd dat zij vriendinnen met haar, Unea wilde zijn. Met haar blik iets samengeknepen keek Emma naar haar op. De dochter van de hoofd van het internaat droeg weer een van haar psychedelische outfits: dit keer een glanzende, fluwelen turkooizen shirt met lange mouw waarin tevens rood en roze te bespeuren waren, gecombineerd met een metaalgrijs tinyrokje. Haar enkellaarsjes matchten zowel haar shirt als de dikke panty. Zelf droeg Emma

een licht leiblauw satijnen blouse met daaronder een lavendel gekleurd minirokje. Haar enkellaarsjes donker leiblauw, afgestemd op haar blouse. De panty die zij droeg, was nauwelijks zichtbaar. Haar make up had ze aangepast aan de kleur van haar blouse. Iets wat Unea niet veel leek te schelen, bedacht Emma zich. Meestal droeg het andere meisje donkerrode lippenstift en zwarte mascara en eyeliner; net als nu.

Rustig en gracieus nam de onsterfelijke vrouw ondertussen aan Emma's tafeltje plaats.

"Ik erger me gewoon aan haar... Waarom denken jullie dat ze constant zo'n pet draagt?" wilde Emma ineens van haar vriendinnen weten. Carmen Scott, net als Unea klaar met de Informaticales, schoof aan bij hen. Met een overdreven gebaar gooide ze haar lange, donkerblonde lokken over een schouder. Net als Emma droeg ze de kleuren leiblauw en lavendel, maar dan in een knielang jurkje met lange mouwen.

"Misschien om een slechte verfbeurt te verbergen?"

suggereerde Marcy, terwijl ze een asblonde lok achter haar oor wikkelde. Haar tweedpakje, bestaande uit een kort jasje en rokje dat net boven de knie viel, was uitgevoerd in donker leiblauw.

"Of kale plekken?" opperde Anita. Alsof haar eigen woorden het meisje aan een eigen nare 'haarervaring' deed denken, kamde ze kort met haar vingers door haar rode lokken. Unea merkte op dat ook Anita een poging had gedaan om zich in de kleuren leiblauw en lavendel te hullen, met haar skinny jeans keuze en de losvallende, dunne trui die ze droeg. Haar budget was echter niet zo groot als dat van haar rijkere vriendinnen.

"Hm... Dat zou wat zijn," reageerde Unea op hun woorden.

Vervolgens draaide ze het hoofd naar het groepje jongens dat aan het tafeltje achter hen zat. "Lucius," riep ze één van hen. Een goed uitzierende blonde jongen met een volle, krullende pony, keek nieuwsgierig op. "Wat?"

Ze wenkte hem met haar hand. Zichtbaar met tegenzin stond de jongen op. "Mijn zus roept me," liet hij zijn kameraden weten. Even later leunde hij met beide handen op de tafel van de vier meiden, waardoor zijn hoofd dicht bij dat van zijn zus was. Onhoorbaar voor de anderen, fluisterde Unea iets in zijn oor. Tussendoor keek hij af en toe in de richting van Aella, zagen de andere vier meiden. Emma's nieuwsgierigheid groeide.

"Nu?" vroeg hij.

"Ja," zei Unea.

"Wat gaat hij doen?" wilde Emma, ongeduldig weten.

"Wacht maar af," sprak Unea geheimzinnig.

Met haar aandacht volledig verdiept in haar smartphone, merkte Aella niet dat iemand haar naderde.

-Ik hoop dat je snel weer bij ons op bezoek mag komen- apte een van haar beste vriendinnen, Elsa Stone.

-*Voorlopig gaat dat vrees ik niet lukken.*-

-Ah. Waarom niet? -

-*Mr. Lucina wil dat ik op het terrein van het Lucina Internaat blijf.*

- Een hand greep plotseling de klep van haar blauwe pet en griste deze het volgende moment van haar hoofd! Voordat ze kon reageren, vielen haar lange, stralende en zijdezachte boterblonde lokken als een sluier over haar schouders en armen. *Nee!* Hoewel hij de instructie had gekregen een honende opmerking te maken, stond de jongen, met de pet in zijn hand, verbluft naar haar te staren. Hij was niet de enige. Zowel hij als Unea zag hoe het meisje iets dieper ademhaalde. *Daar gaan we weer.*

Tot nu toe had haar uiterlijk drie soorten reacties bij mensen teweeggebracht: of ze haatten haar, hielden van haar of verlustigden zich aan haar. "Mag ik mijn pet terug, Lucius Lucina?" De jongen reageerde niet meteen. "Mijn pet?" herhaalde ze. Heel even verscheen een uiting van schrik op zijn gelaat. "Oh, je bedoelt dit?" vroeg hij de pet voor haar in de

lucht houdend. "Je zou 'm af moeten laten," stelde hij voor. Het meisje beet een paar keer op haar kiezen. "Dat kan ikzelf heel goed voor mezelf beslissen... Mijn pet," zei ze en toonde haar hand met de palm naar boven.

"Ze heeft prachtig haar," hoorde Unea ondertussen Carmen fluisteren.

"Ja," mokte Emma. "Inderdaad."

Met moeite weerstond de vrouw het krullen van haar mondhoeken. Tot haar verwondering zag ze ineens één van de vierdeklassers van zijn tafel opstaan en op Aella en haar broer aflopen. Terwijl de jongeman qua uiterlijk zeer zachtaardig en gevoelig oogde, was zijn blik niettemin fel toen hij Lucius aankeek. "Jij, derdeklasser?"

Verwonderd dat iemand hem aansprak, keek de onsterfelijke de achttienjarige met het kort geschoren in rechte lijnen, zeer fijn krullend zwart haar, aan. "Ja?" antwoordde hij. Ook Aella keek naar de knappe jongen met zijn rechthoekig gelaat en krachtige kin op.

"Geef die pet terug," gebod hij. Het meisje hield haar adem in.

"En wie ben jij dan wel?" daagde de blonde jongen hem uit. Dit verliep totaal niet als hij samen met Unea had bedacht.

"Iemand die niet zal tolereren dat jij jouw vaders positie misbruikt om jonge meisjes te treiteren."

"Ik? Treiteren? Nooit... Alsjeblieft," zei hij en maakte een overdreven buiging terwijl hij de pet voor Aella op haar tafel legde. "En toch vind ik nog steeds dat je 'm af moet laten," zei hij zacht. Vervolgens, waarbij hij kort naar de vierdeklasser grijnsde, liep hij verder. Unea trok haar wenkbrauwen naar hem op, zag hij. In reactie schokschouderde hij kort. Hun plan om via een plagerijtje bij haar aan tafel te gaan zitten, was mislukt. Nou ja, in elk geval hadden ze Emma met Aella's uiterlijk kunnen confronteren.

“Die broer van je leek nogal onder de indruk,” merkte Anita ineens naar Unea op.

“Dacht je dat? Och... Ik denk dat dit wel meevalt. Mijn broer heeft wel vaker mooie blonde meisjes gezien.”

Vanaf de andere tafeltjes werd er nog steeds naar haar en de vierdeklasser gestaard, bemerkte Aella.

“Bedankt,” richtte ze zich tot de attractieve jongeman.

“Geen probleem. Sterkte met je been,” vervolgens liep hij verder.

Toch verbaasd, dat hij het klaarblijkelijk niet nodig vond zich voor te stellen, keek ze de vierdeklasser na. Hij droeg een lichte broek met daarboven een lichtbruin, goudachtige dunne trui.

Iets wat hem zeker goed stond. *Hm. Toch raar*, dacht ze. Toen ze ineens de blik van één van de meiden van de tafel naast de hare ontmoette. Als ze zich goed herinnerde, was de jonge vrouw een van de vierdeklassers, met wie ze Literatuur had. Princess nog wat. De leerlinge had vaak een uitdagende blik in haar bruine ogen. De andere meiden aan haar tafel waren eveneens vierdeklassers. Dus in elk geval twee of drie jaar ouder dan zichzelf. Ook hun ogen waren nog altijd op haar gericht. Elk moment kon er een opmerking komen, wist ze uit ervaring.

“Jij bent echt beeldschon,” merkte Princess May op. “Waarom laat jij jezelf niet meer zien?” De achttienjarige was zelf eveneens aantrekkelijk, met een prachtige teint die een mengeling leek van bronziet met gebrande sienna en het warme hout van een honingboom. Haar fijn krullende, donkerbruine lokken waren in een zachte bob geknipt.

“Ik zit hier toch, mensen kunnen me toch zien,” antwoordde Aella, haar stem doordrenkt met een duidelijke ondertoon van ‘bemoei je met je eigen zaken’. *Tss, wat een opmerking. Aan wie zou ik mij dan moeten laten zien? Aan dat stelletje puberende jongens? Of aan een leraar die wellicht een goed woordje voor je doet als...* Plotseling doemde het beeld van Kingerstone op in

haar gedachten. Nee, aan hem wilde ze nu zeker niet denken. "Wow, niet zo boos, meisje," grapte de oudere leerlinge echter. Net als de andere meiden droeg Princess May een dunne, iets doorschijnende zachtgele zijden blouse, die duidelijk de contouren van haar lichaam liet zien. Eronder droeg ze een glanzend, goudgeel hemdje met spaghettibandjes.

"Ik bedoel het enkel als een compliment," vervolgde ze. Aella keek haar weer aan en trok daarbij de mondhoeken op.

"Bedankt."

"Laat haar maar," stelde een van de andere achttienjarige voor. Zelf had ze een volle bos lichtbruin haar dat tot net over haar schouders viel. Gestyled in een zijscheiding aan de rechterkant. De eerste zoemer klonk. Een aantal klassen begonnen bijna weer.

"Komen jullie, Sascha, May," trok de derde persoon aan het tafeltje de aandacht van de vriendinnen. Met haar vrij hoge stem trok ze ook de aandacht van Aella. De jonge vrouw had opvallend grote, blauwe ogen. Haar halflange, donkerblonde haren droeg ze in een middenscheiding. Terwijl de drie bij Aella vandaan liepen, keek het meisje hen nog kort na. Op hun kledingkeuze was zeker niets aan te merken. De donkere pantalon met wijd uitlopende pijpen vormde een leuke combi met de gekozen blouses. Al had Sascha zo te zien voor een lange, rechte rok gekozen. Aella draaide haar haren in een knoet op haar hoofd en zette haar pet weer op. Genoeg mensen hadden zich aan haar fraai uiterlijk kunnen vergapen.

De vijftienjarige liet haar blik over haar lege tafelblad glijden. Ze had honger en dorst. Waarom was ze in vredesnaam de kantine ingelopen? Net toen ze het besluit nam om weer te gaan...

"Heb je geen honger?" Unea's hand op haar schouder terwijl de super zelfverzekerde, hippe dochter van de hoofd van de school naast haar kwam zitten. De onsterfelijke vrouw had boven het

geroezemoes van de andere lunchende leerlingen de vragende geluidjes van Aella's maag gehoord. "Ik heb je nog helemaal niets zien eten," merkte ze verder op.

"Wat wil je van me?" reageerde het meisje echter onvriendelijk met een wedervraag. De veel oudere vrouw trok kort haar wenkbrauwen op, vervolgens glimlachte ze met gesloten lippen.

"Neem je het mij kwalijk wat mijn broer zojuist deed?"

"Jij was de eerste naar wie hij keek nadat hij mijn pet van mijn hoofd had getrokken."

"En, dus?"

"Ik ben niet achterlijk... Hm... Waarom ga je niet bij die andere zoete modepop vriendinnetjes van je zitten. Ik heb geen zin in spelletjes." Met een overdreven beweging draaide Unea zich naar het tafeltje van Emma Thompson en haar vriendinnen.

"Modepopjes? Ja... Zoet? Nah... Ik heb je toch gezegd dat ik van plan ben om populair te worden dit jaar... Emma hoort nu eenmaal bij het populaire groepje."

"Dan moet jij je vooral met haar bezig houden... Ik ben echt niet populair."

"Hm... Misschien nu wel," sprak Unea op een geheimzinnige toon. Met haar ogen iets samengeknepen keek Aella haar aan.

"Jij hebt dus echt je broer net opgejut om mijn pet af te trekken," concludeerde Aella.

"Haha, jij bent inderdaad niet dom... Ja... Hé, Malcan," trok ze ineens de aandacht van een jongen die zojuist de kantine in kwam gelopen.

"Hi, Unea. Hoi... Eh, sorry. Ik weet even niet meer hoe je heet," verontschuldigde hij zich.

"Dit is Aella," stelde Unea het meisje voor. "Jij hebt Literatuur met haar. Malcan, jij moet je lunch nog halen, toch?"

"Ja, klopt," klonk een aarzeling in zijn stem.

"Super. Wil je ook wat voor Aella halen? Ze zit met die krukken, snap je."

"Oh, ja, Tuurlijk. Wat wil je dat ik voor je haal?" richtte hij zich tot Aella. "Oh, eh... Koffie met extra melk? Groene thee, citroensmaak, croissantje met kaas, bakje cruesli met vruchten en een banaan?" Ze besloot toch op het aanbod in te gaan. "Ik ben niet de vijand, lieve Aella," sprak de vrouw met gedempte stem onderwijl ze hun klasgenoot nakeek die richting de afhaalbalie liep. Het meisje keek haar aan. "Misschien."

Niet veel later kwam de jongen weer terug. Zijn dienblad was gevuld met zowel zijn eigen lunch als de items waar zij om had gevraagd. Malcan ging bij hen zitten en genoot zichtbaar van zijn warme lunch in het gezelschap van de twee mooie meiden. Al was het vooral Unea die de conversatie op gang hield.

"Ik ga nu... Zie je gauw weer," richtte de vrouw zich tot Aella. "Dag, Malcan."

"Ja... Dag."

Zij het nog vrij onhandig, stond Aella eveneens op. "Ik ga ook... Dankjewel, Malcan, dat je mijn lunch voor me wilde halen."

"Graag gedaan."

Nog geen tien minuten nadat Unea het meisje - dat hun vloek zou moeten opheffen - had verlaten, klonk de 'nieuwe bericht' toon op haar telefoon. Zo te zien was het een bericht in de groepsapp voor Biologie. Een Appgroep die puur voor het delen van lesmateriaal was bedoeld. Echter...

"Shit," fluisterde ze.

-Door die heks Aella Daly is onze lieve vriendin Johanna Satou geschorst. En nu heeft ze Johanna weer vals beschuldigd- Vals beschuldigd? dacht de onsterfelijke vrouw. Was Aella daarom niet op de les verschenen? Jakkas. Ik moet terug naar dat meisje, dacht ze. Haar snelle blikken schoten door de gang waarin ze zich bevond. Er hingen geen camera's, wist ze. Dus ze

zou zich ongezien op transsnelheid naar de kantine kunnen begeven. Het volgende moment stond ze al in de deuropening. Aella was er echter niet meer. Het volgende moment pakte ze haar smartphone. "Pap, met mij..."

Halverwege de tweede en de derde verdieping op de wenteltrap van de rechtervleugel, las Aella eveneens het berichtje in de groepsapp voor Biologie. *Door die heks Aella Daly is onze lieve vriendin Johanna Satou geschorst. En nu heeft ze Johanna weer vals beschuldigd...* Het meisje las de tekst nogmaals. Een opeenklemmen van haar kaken volgde. *Hm... Het zal vast niet moeilijk zijn het beveiligingssysteem van Dancado te hacken. Er zijn vast wel een paar leuke beelden van Beandra en haar vrienden met die zogenaamde vrienden van James... Es kijken hoe dat hen bevalt.* Aella keek nogmaals naar het verzonden bericht. Verzonden vanuit de groepsapp naar de groepsapp, zag ze. *Ze hebben iedereen binnen onze Biologiekلاس betrokken bij onze ruzie... En ook iedereen van onze Literatuurles. Wauw... Dit moet Beandra zijn. Sarinda acht ik niet hiertoe in staat... Al is ze wel een enorme meeloper... Oké... Wat doe ik? Terugslaan? Meestal het meest effectief, gevolgen? Hm, verspreiding van intieme handelingen door minderjarigen. Gevolgen? Verwoesting Beandra's en Sarinda's leven? Strafblad voor mij? In elk geval als ze erachter komen dat ik het was... Hm, ga daar maar wel vanuit. Merde. Wraak is dus geen optie. Merde. Dus ik moet het dragen? Alle reacties? De afwijzingen? Ondanks haar eigen koele, analyserende gedachten, voelde Aella toch een verkramping in haar keel. Het bericht van Beandra kon niet anders dan gevolgen hebben op haar leven hier binnen het Lucina Internaat. Dit was immers niet slechts een plek waar ze naar school ging. Ze woonde hier. *Ik woon hier. Merde.* Ze haalde nog iets dieper adem. *Dit zou me niet moeten interesseren. Wat ze vinden. Wat überhaupt iemand van me vindt.* Ping, ping, klonk het ineens. Ping, ping. Terwijl ze zich nog tegen de balustrade*

liet leunen, bekeek ze de verschillende groepsapps op haar telefoon. Die voor Informatica, Literatuur, Journalistiek, Drama, Turnen, en Dierkunde. Op allen was het bericht dat vanuit de groepsapps van Biologie was gestuurd gedeeld. En de responses stroomden binnen.

-Wie is Aella Daly? -

-Wat is er gebeurd? -

-Dan zal ze het er wel naar gemaakt hebben. -

-Wat een rotmeid. -

-Wat een rotstreek. -

-Kan zij niet geschorst worden i.p.v. Johanna? -

-Wat een kreng is die Aella. -

-Die Aella moet weg. -

-Ik haat haar. -

De responses bleven komen. Om haar gevoelens te kunnen beheersen hield Aella haar adem in, opende de instellingen voor de groepsapps en zette het geluid uit. *Nou, zo te horen is het begonnen*, dacht het meisje, terwijl ze haar best deed de toon in haar hoofd honend te laten klinken. *Merde. Waarom heeft u me geleerd tien stappen vooruit te denken, moeder Emma?* sprak ze de overleden vrouw in gedachten aan. Als ze zich niet zo bewust was van de gevolgen, had ze ten minste haar wraak gehad. Ze stopte haar smartphone terug in haar rugtas en trok zichzelf verder naar boven naar de vijfde verdieping. Een groeiende brok in haar keel. *Nee!* schreeuwde ze boos in haar hoofd. *Je laat je niet neerhalen door een stel kuddedieren! Je gaat niet janken omdat die stomme wichten niet over een grammetje intelligentie beschikken.* Het meisje haalde weer dieper adem. Nogmaals. Ze klemde haar kaken open en vervolgde, achterwaarts en trede voor trede haar weg naar boven.

Eindelijk op de vijfde verdieping aangekomen, ademde ze diep in en uit. Verdorie, als ze dit elke keer moest doen als ze naar boven wilde! Een blik richting het blok waar haar cel was. *Ik*

heb nog even geen zin om iemand te zien. Een donker plekje waar ze zich even kon terugtrekken, doemde bij haar op. Met grote passen – steunend op haar krukken – begaf ze zich naar de voorzijde van het hoofdgebouw, het deel waar de kantoren van de leraren waren. Zo ook het kantoor van Marcus Lucina.

Enmaal op die afdeling aangekomen, vlakbij het kantoor van Elphy Lucina, aarzelde ze even. Daar in het kantoor van Marcus Lucina, wachtte Johanna Satou haar lot af. *Wat zal er nu met haar gebeuren? Ik vraag me af wat Marcus Lucina nu tegen haar zegt. En hoe boos hij is. Heeft hij de appjes al gelezen? Weet hij wat er over me wordt gezegd?* Plotseling werd ze zich bewust van naderende geluiden. Geen zin in vragen of confronterende opmerkingen, bewoog ze zich snel langs het kantoor van James Lucina. Bij het raam liet ze zich in het donkere hoekje zakken. *Dat Beandra dit doet. Dat ze andere mensen bij onze ruzie betreft. Terwijl zij fout zit. Ik heb niemand verraden die avond. Ik wilde er gewoon geen deel meer vanuit maken. Als Marcus die avond niet was gekomen, had die enge griezels van Johanna me letterlijk aangerand. Bah, bah, bah. Dat ze zo'n vent kan verdragen. En als Laeon me niet had opgevangen, had ik mijn nek kunnen breken op die marmeren trap. Allemaal door Johanna. Maar ik krijg de schuld. Ik ben de heks... God, ik wou dat ik gewoon mijn paspoort had, dan kon ik gewoon weg.*

Een uur later was ze een van de weinige getuigen die zag hoe de geblondeerde tiener werd opgehaald. Haar broer, tevens haar voogd kwam voorrijden in zijn limoen gespoten Ford Mustang uit 2009 met gele vlammen. Waarom kreeg ze toch zo'n buikpijn bij het zien van die blonde, opgepompte vent? Ze waren weg. *Johanna heeft in elk geval wel haar wraak.*

"Aella," klonk ineens de stem van Marcus Lucina op een zachte, meelevende toon. Het meisje schrok zich niettemin

wezenloos. *Jemig!* De grote, breedgeschouderde man wachtte voor het kantoor van zijn broer tot het meisje uit de donkere hoek stapte.

"Hoe wist je dat ik hier was?" Slechts vluchtig keek ze naar hem op, ontging de onsterfelijke man niet.

"Het lijkt jouw favoriete plek te zijn... Ik neem aan dat jij zelf ook de appjes voorbij hebt zien komen?"

"Een paar... Ik heb het geluid uitgezet." Haar ademhaling was geforceerd rustig, hoorde hij.

"Hm. Verstandig van je. Ze staan er in elk geval niet meer in; ik heb ze allemaal verwijderd," zei de man met een stelligheid die Aella wat overdreven vond. "De meesten hebben ze vast onderling ook nog een keer gedeeld... Dit soort dingen houd je niet tegen."

Een wat geheimzinnige gesloten glimlach verscheen in het gelaat van de man. "Je vergeet dat mijn lieve echtgenote lesgeeft in Informatica... Elk berichtje dat vanuit een groepsapp wordt verzonden, krijgt een versleuteling mee... Dankzij die versleuteling kan ze de opdracht geven om het bericht waaraan die versleuteling is gekoppeld te wissen... Daarbij heb ik zelf ook een bericht gestuurd naar alle leerlingen."

Nieuwsgierig naar wat de 'Asgardian' had geschreven, pakte Aella haar smartphone.

-Het onderwerp Aella Daly en Johanna Satou wordt niet meer besproken. Elk bericht hierover zal worden getraceerd en de verzender ervan zal zelf geschorst worden-

"Wow... Als ze al geen hekel aan me hadden, dan nu zeker wel." Aella schudde het hoofd en liep bij de grote, krachtige man vandaan.

8 september

01:43

Een bittere, metaalachtige smaak in het achterste van zijn keel wekte Emiel Kingerstone tot een wazig bewustzijn. Zijn iele lichaam voelde warm, zweterig zelfs. De bitterzoete geur ervan penetreerde zijn eigen neus. Hij wilde weer verder slapen, tot er ineens iets anders tot hem doordrong. Naast hem zat iemand; vermoedelijk een man. Het was te donker, of hij zag nog te slecht om daadwerkelijk iets te kunnen concluderen.

"Spreek niet," waarschuwde de onbekende; wiens stem jong klonk, in elk geval onder de vijftientig, bedacht Kingerstone zich. Het was nog niet bij hem opgekomen om iets te zeggen. Niet voordat de vreemdeling hem had gemaand te zwijgen. Op dit moment werd de iele man echter overvallen door een nauwelijks te verdragen pijn in zijn keel. Een onverwachte kerm ontsnapte hem; zijn hart stopte. Wat was dat? Het geluid dat hij net had gemaakt, het was onherkenbaar. De man kon het niet eens voor zichzelf beschrijven.

"De beet heeft de zenuwen van je stembanden beschadigd," hoorde hij de man naast zich vertellen. "De genezing van je slokdarm zal enige tijd kosten. Mensen helen niet zo snel als... nou ja, personen zoals ik." Zoals hij? Hoezo, zoals hij? Wat betekent dat? ging het onrustig door de iele man heen.

"Ik weet dat jij je nu afvraagt wie ik ben... Laten we zeggen dat ik de persoon ben die jouw leven aan het redden is... Vooralsnog. In elk geval delen jij en ik een gedeelde interesse in iemand. Zij het wellicht op een iets andere wijze. Probeer te slapen. En gebruik je stem niet voordat ik je toestemming geef."

Enkele kilometers daarvandaan kon Aella maar moeilijk in slaap vallen. Tot...

Vanaf het raam naast het kantoor van de broer van Marcus volgde Aella de drie personen buiten op straat. De hoofd van de school zelf bleef aan de zijde van het internaat staan. Johanna, met de hand van haar broer op haar schouder werd naar de andere kant van de weg geleid. Daar waar de met gele vlammen bedekte Ford Mustang uit 2009 haar weg zou voeren. *Stomme-* Op dat moment draaide Johanna het hoofd en keek ze rechtstreeks naar het raam waarachter Aella stond toe te kijken. Het meisje hield haar adem in. *Shit, ziet ze mij?* De blik van de zestienjarige dwaalde echter verder om bij haar broer te eindigen. Het blonde meisje liet eveneens haar blik op de broer vallen. Haar adem stokte. "Kingerstone," fluisterde ze.

... Happend naar adem schoot Aella overeind. Met haar hartslag op minstens honderdentien keek ze om zich heen. *Gat allemachtig. Bah, ik ben gewoon misselijk. Kingerstone. Die broer veranderde in Kingerstone! Brr. Hoe laat is het? Nog geen twee uur? Oh.* Het meisje zuchtte. *Oké dan... Verder slapen. Niet meer aan Johanna denken... Johanna haat mij.*

08:55

Nog vijf minuten voordat de klas van Livia Lucina begon. Ze was een van de laatsten, concludeerde Aella, daar de meeste desks al waren bezet. *Adem in. Daar gaat ie.*

Onmiddellijk bij het binnenkomen werd het meisje geconfronteerd met de starende blik van de leerlinge, met de grove blonde krullen, die direct vooraan in de klas zat. Haar naam wist Aella zo snel niet meer. Eenzelfde minachtende blik werd haar door nog vijf personen toegeworpen, zag ze na een

korte scan van de klas. Net zoals de vorige dag was het laatste plekje in de tweede rij nog vrij. Evenals die van de derde rij, beide derde klas plekken. Maar dan zou ze dichterbij Beandra zitten. Momenteel leek de ander haar echter te negeren. Of zat Beandra met haar neus in haar 'mindbook' om een confrontatie te vermijden? Aella richtte haar blik weer op de groengeel bebloemde desk in de tweede rij terwijl ze ernaartoe hobbelde. Livia Lucina had ervoor gekozen om de vierde- en derdeklassers zoveel mogelijk per tweetallen te plaatsen. Alleen in de tweede rij en in de laatste rij zaten er vier derdeklassers naast elkaar. Meer ogen werden ondertussen op haar gericht. Niemand zei echter iets, wat haar toch bevreemde. Ze had op z'n minst wat onderling gefluister verwacht.

Na het korte gesprek met Marcus Lucina gistermiddag was ze naar haar cel gegaan en er niet meer uit gekomen. Tot nu toe had het vijftien jaar oude meisje ondervinding met grensoverschrijdend gedrag van volwassenen. Om het mikpunt te zijn van leeftijdgenoten was een ervaring die ze op dat moment liever nog even uitstelde. Ze wist echter dat ze niet kon ontkomen aan het bijwonen van de lessen. Ongetwijfeld dat dan een van de leraren haar op zou komen zoeken, of Marcus Lucina zelf wellicht.

Hebben ze nu allemaal de P op me in? Aella probeerde vergeefs een blik te wisselen met de leerlinge die aan haar rechterhand zat. De zestienjarige Francesca Dante hield echter haar blik verborgen achter haar over de schouders reikende rechte zwarte lokken. Het enige zichtbare was het frame van haar rode bril. *Oké. Duidelijk.*

"Daar heb je Aella," hoorde het meisje haar naam genoemd worden. "Ja," herkende ze de stem van Unea Lucina. Aella keerde haar lichaam iets zodat ze Unea kon aankijken. De vriendelijkheid die de dochter van Marcus Lucina haar toezond, deed het meisje lichtelijk blozen. Ze wist nog altijd niet wat ze

van de ander moest denken. De jongensstem die ze had gehoord, was van haar broer, Lucius. Met zijn actie van gisteren stond de jongen wat haar betrof al met één nul achter. Naast hem zat de platinablond Emma Thompson, - het roze van haar blouse deed bijna pijn aan Aella's ogen, - met naast zich Marcy, de Doris Day lookalike. *Geen roze? Hm, Oké. Ik zou bijna medelijden met hem hebben. Bijna.* Aella wilde zich weer omdraaien, toen ze de blik van de leerlinge direct achter haar opving. De uitdrukking op het volle, vierkante gelaat - half verborgen achter in laagjes gesneden middenblonde lokken - was bijna letterlijk dodelijk. Aella trok kort haar wenkbrauwen op en ging vervolgens weer recht achter haar bureau zitten. *Zo, wat een chagrijn is dat. Ik denk dat Unea zich niet heeft laten beïnvloeden door dat appje van gisteren. Waarom ben ik daar zo opgelucht over?* Vanuit haar ooghoek zag Aella een aantal leerlingen van de eerste rij met een bepaalde blik naar de lerares kijken. In de vrouw haar ogen lag een waarschuwing die zo te zien geen uitdaging duldde. *Wow. Is dat de reden dat niemand iets zegt?*

De in 296 NC geboren vrouw, achterkleindochter van Marcus Lucina, dochter van Fabius Lucina, deed alsof ze wachtte tot het geroezemoes tussen de leerlingen vanzelf wegebde. Met haar bovennatuurlijk gezichtsvermogen, gehoor en reuk hield ze echter elke minuscule beweging van haar overgrootvaders protegé in de gaten. Hoewel de gelaatsuitdrukking van het meisje neutraal was, verraadde de manier waarop haar hart tegen haar ribben bonkte een zekere angst en onrust. "Welkom, leerlingen van het derde en vierde jaar... We gaan verder met de gezamenlijke les. Onlangs heb ik met jullie besproken wat we verstaan onder literatuur," besloot ze haar les te beginnen. "Schrijven is echter niet enkel bedoeld als een verzameling aan hoogdravende woorden. Maar vooral om verhalen te vertellen en vast te leggen. Om tot de

verbeelding te spreken... Dit brengt me bij een nieuw project waaraan het Lucina Internaat zich heeft gecommitteerd." Bonk, bonk, klonk het ineens. Een aantal hoofden draaide zich richting de deur. Livia die op datzelfde moment even ademhaalde om daarna verder te spreken, sloot haar mond weer. Bonk, bonk, klonk het weer. Een kortstondig optrekken van haar perfecte koperrode wenkbrauwen waarop ze rustig op de deur af schreed. Zodra haar blik echter die van de vreemde jongen met zijn perfect gekapte korte donkere lokken ontmoette, voelde ze spontane blossen op haar wangen ontstaan. Paarse ogen, met blauw omrand? zag ze tot haar verwondering. Een verstilling in haar hoofd. Wie is dit? dacht ze. Ze schatte hem een jaar of zeventien. Of deed hij zich voor als een jongen van zeventien. Die paarse tint in zijn ogen was te bijzonder om louter toeval te zijn. Met zijn meer dan attractief uiterlijk trok hij zeker de aandacht. Zijn achtergrond was vermoedelijk Mediterraans, dacht ze. Zoals die van Elphy. Hij had een diamantvormige gezicht met duidelijk aanwezige jukbeenderen en een hoog voorhoofd. Boven zijn diepliggende ogen waren zijn wenkbrauwen vol en recht. Ze betrapte zichzelf erop dat ze naar zijn brede mond met de volle lippen zat te staren.

"Miss Lucina?" klonk zijn aangename stem. Overrompeld en zich betrapt voelend, keek Livia hem recht aan. "Ja... Wie ben jij?" hoewel zijn leigrijze sweater met licht zeegroene tint en donkerblauwe spijkerbroek nonchalant leken, verraadden de kwaliteit van de stoffen zijn vermogendheid.

"Laeon Snow... Mijn excuses voor het te laat zijn; ik vergiste me in de verdieping."

"Kom binnen, Laeon... Ik verwachtte je al," besepte ze plotseling, "noem me maar miss Livia. Aan de rechterkant van de derde rij is nog een plek vrij." Waarom werd ze zich nu plotseling bewust van het tarwekleurige kokerjurkje dat ze droeg en dat de lijn van

haar lichaam volgde. De vrouw schudde kort het hoofd. Het was lang geleden dat ze zich zo voelde.

Omdat ze niet zoals de overige leerlingen een beetje stom naar hem wilde zitten staren, hield Aella haar blik op de lege bladzijden van haar schrijfboek gericht. Toch zag ze vanuit haar ooghoeken de knappe jongen met zijn perfecte kapsel naderen. Toen Laeon op het punt stond haar bureau te passeren om zo de desk achter haar te bereiken, bleef hij kortstondig staan. Een lichte druk van zijn warme hand op haar schouder. "Hallo, Aella," begroette hij haar. Het meisje tilde haar hoofd iets op zodat ze hem nu zelf ook aan kon kijken. "Hi." Een krullen van zijn mondhoeken, waarop hij verder liep.

"Ze kent hem?" siste een stem vanuit de achterkant van het lokaal. Een meer dan boze blik werd in Aella's richting geworpen. "Hoe kan het dat zij hem al kent?" fluisterde Emma opgewonden verder. Een vragende blik werd richting Marcy Postraski geworpen. De tiener schokschouderde kort. De platinablondine trok een gezicht en richtte haar aandacht vervolgens weer op de knappe nieuweling. Niet te geloven hoe knap die jongen was, ging het door haar heen. Waarom had hij nog niet één keer haar kant opgekeken? Viel ze soms niet genoeg op in haar knalroze, satijnen blouse? Die irritante meid droeg gewoon een mouwloos zwart vest over een spijkerblouse, brieft Emma in gedachten. Bewust van het zachte gefluister in de klas wisselden Livia en Unea kort een blik van verstandhouding. Haar oudtante leek evenzeer verrast door de komst van Laeon Snow, concludeerde de lerares. "De leerlingen van onze klas zullen gezamenlijk een verhalenbundel voor kinderen schrijven," ging de vrouw verder met haar verhaal alsof ze zojuist niet was onderbroken. Terstond verscheen de vragende hand van Beandra in de lucht. "Beandra?" noemde Livia haar naam. "Voor welke leeftijd?"

“Een jaar of acht,” gaf Livia antwoord.

Een tweede leerling stak zijn hand in de lucht.

“Malcan?”

“Waar moet het over gaan?” wilde hij van haar weten.

“Dat mag je zelf bepalen... Als er maar een dier in voorkomt,”

richtte ze zich tot de jongen met een inheemse

familiegeschiedenis. Voorzichtig gluurde Aella onder de klep van haar pet naar de jongen twee tafels verderop in dezelfde rij.

Alsof hij voelde dat het meisje naar hem keek, bewoog zijn gezicht naar rechts, van haar af. Echter zijn respons leek dat van ongemak te zijn. *Malcan weet zich geen houding te geven. Hm. Oké. Duidelijk.*

“Komen alle verhalen in de bundel?” vroeg Emma Thompson

zonder haar hand in de lucht te steken. Iets wat haar een afkeurende blik van de oudere vrouw opleverde. Toch gaf ze het meisje antwoord. “Nee... Deze klas bestaat uit vijfendertig leerlingen... Maar er zullen slechts vijftwintig verhalen in de bundel komen.”

Dit keer was het Aella die haar hand in de lucht stak. De vrouw met de rode, krullende lokken richtte een warme blik op het meisje. Ook vanmorgen droeg ze weer een pet om haar eigen prachtige blonde lokken in te verbergen. Eén van spijkerstof dit keer. “Ja, Aella?”

“Hoeveel tijd hebben we om het verhaaltje te schrijven... En hoelang moet het zijn?”

“Tussen de vijftienhonderd en tweeduizend woorden... Maandag 1 oktober zullen de leerlingen van de vierde klas de eerste resultaten lezen en de nodige tips geven ter verbetering. De leerlingen van de derde klas zullen de teksten van de vierde klas leerlingen mogen lezen en vragen mogen stellen. Op die manier leer je weer van elkaar. Een week later zal ik de tekst redigeren zodat jullie allemaal een kans krijgen om een en ander aan te passen... Ik zou zeggen. Begin maar met schrijven.”

Heel even kneep het mooie blonde meisje haar ogen stijf dicht. *Begin maar met schrijven. Ik heb nog niet eerder een verhaaltje geschreven. Waar moet ik in hemelsnaam over schrijven? Over dieren? Wat voor dier? Merde.* Om haar heen klom het geritsel van potlood op papier. Ook zoiets. Livia Lucina verwachtte van haar leerlingen dat ze handmatig schreven. Geen gebruik van laptops en *Word* met automatische spellingscorrectie. En zeker geen Kunstmatige Intelligentie die mee kon schrijven. *Verhaaltje, verhaaltje*, herhaalde het zich in Aella's hoofd. *Hm... Over een, kip? Nee. Een hond? Nee daar schrijft vast iedereen over... Hm... Een paard? Nee. Oh, wacht... Een veulentje. Wat voor veulentje... Een ondeugend veulentje... Het ondeugende veulentje... Dat is alvast een titel... En nu? Ehm... Hup hup hup hup, bewoog het kleine vogeltje op de paardenvijgen af, die het bruine paard dampend in het gras had gelegd... Zo, dat is al een eerste zin. Wat voor vogeltje? Onopvallend of kleurrijk?*

"Lukt het, Aella?" klom ineens de stem van Livia Lucina naast haar. Lichtelijk geschrokken keek ze naar de lerares op.

"Ja... Denk ik..."

"Denk op dit moment nog niet te veel aan details. Immers het is een verhaaltje voor kinderen. Maak het daarom niet te ingewikkeld," besloot de vrouw haar als tip mee te geven.

"Oké." Livia liep verder, waarop Aella zich weer op haar verhaaltje richtte. *Niet te veel details... Oké...*

Zo vogel, je ziet eruit of je dagenlang geen vijg hebt gezien, zei het paard. Dat klopt," antwoordde het vogeltje. Ik kom namelijk van ver. Welkom dan in dit weiland en omstreken. Mijn naam is Black Beauty... Haha. Nee, die bestaat al. Ehm, Barclay, Nee... Ban... Bandorar, aangenaam... Het vogeltje noemde nu een hele ingewikkelde naam, die het paard niet kon verstaan. Wat is uw naam? zei Bandorar dan ook... Hm, en nu? Het meisje blikte kort over haar schouder naar de knappe jongen, die haar letterlijk

had opgevangen. Hijzelf leek zo te zien zijn aandacht op de jongen twee tafeltjes rechts van hem te hebben gevestigd. Dat is die jongen van gisteren, realiseerde Aella zich ineens. Degene die me geholpen heeft mijn pet van Lucius terug te krijgen. Net wanneer het meisje zich afvroeg waarom Laeon zo naar de vierdeklasser keek, richtte deze zijn mooie grijze ogen op haar. Een tuiten van zijn volle lippen volgde. *Huh?*

“De tijd is om,” klonk het ineens. Heel even zonk de moed de vijftienjarige Aella in de schoenen. *Nu al, ik ben nog lang niet klaar.*

“Je kunt in je vrije tijd verder schrijven aan het verhaal of wachten tot komende maandag... Het gebruik van digitale mogelijkheden is niet toegestaan... Succes,” wenste de onsterfelijke vrouw haar vijfendertig leerlingen. Een korte herademing volgde bij Aella. Ze had dus nog de gelegenheid om haar verhaal af te maken.

“Hoe wil zij nou weten of ik mijn laptop gebruik,” fluisterde de robuuste Miriam naar Beandra. Het andere meisje trok kort haar schouders op.

“Ik zou het er niet op wagen,” liet de tiener die naast Beandra zat weten. Ze had een langwerpige, plat gelaat met grote blauwe ogen en een ronde neus vol met sproetjes. Het rood van haar lange, krullende lokken lag dicht tegen brunette aan. De vorige keer had Aella haar ook gezien in een witte blouse met stropdas. Vast haar ‘ding’. *Annabel Vermeer*, herinnerde Aella zich haar naam. “Ze zal het weten,” vervolgde Annabel. Miriam trok een gezicht en vervolgens een pruillip. Tot ze de blik van de juf op zich voelde. Livia wist dat Miriam zich in werkelijkheid absoluut geen zorgen maakte.

Wachtend tot de meeste leerlingen waren vertrokken, voelde Aella ineens iemand achter zich staan. Zodra het meisje haar hoofd keerde om de persoon aan te kijken, stapte Beandra verder naar voren. “Hi,” zei zij. Daarop trok ze haar mooie volle

lippen naar binnen. Een teken dat de zestienjarige zich niet op haar gemak voelde, had Aella inmiddels geleerd.

"Hoi," liet het meisje haar stem wat afstandelijk klinken. Ze zette zich van de desk af en trok haar krukken onder haar oksels.

Waarom benadert ze me? Heeft ze al niet genoeg gedaan?

"Ik hoorde dat jij gezegd hebt dat Johanna je gisteren van de grote trap heeft geduwd. Is dat waar?" Een kort samenknijpen van haar blik terwijl Aella de andere tiener aan keek. *Ze vraagt of het waar is dat ik het gezegd heb, niet of het ook daadwerkelijk is gebeurd. Hm, typisch.* "Waarom vraag je dat?" wilde Aella weten en zag dat de ander niet op een wedervraag had gerekend.

"Ze zit al enorm in de problemen," klonk Beandra's stem alsof Aella voor die problemen had gezorgd. Een spontane verkramping in Aella's keel, gevolgd door tintelingen. Zo onopvallend mogelijk liet ze het overtollige lucht uit haar iets geopende mond ontsnappen. "Denk je soms dat ik wil dat ze in de problemen komt?" Aella hield haar stem gedempt, hoewel drie van de nog aanwezig zeven personen in het lokaal haar prima konden verstaan. Een onderlinge blik tussen Livia en Unea volgde dan ook.

"Waarom heb je ons dan verraden?" gaf Beandra terug, eveneens met gedempte stem. *Wat!?* explodeerde het in Aella's hoofd. "Waarom heb jij je niet eerder als een vriendin gedragen?" brieste ze, nog altijd half fluisterend. "En haar erop gewezen dat het niet normaal is dat een meisje van zestien een vriend heeft van dertig!" vervolgde ze een stuk feller. "Nee, jij vond het maar al te leuk om gratis alcohol te kunnen drinken. Of niet soms? Misschien moet jij je hier ook zo kleden als daar?" - Beandra droeg een kort lederen kokerrokje in de kleur bordeaux met daaronder hoge lederen lichtvioletrode laarzen. Haar zijden blouse was zo lichtroze dat het bijna wit leek. Om haar hals droeg ze een shawl met de kleuren van haar rok en laarzen erin verwerkt. Keurig en leuk; een compleet contrast met die

vrijdagavond. – “Misschien levert dat nog wat voordeeltjes op. En als je me nu wilt excuseren... We hebben zo Dierkunde,” zei ze het laatste woord door opeengeklemd kaken. Aella keerde haar rug naar de ander en hobbelde in de richting van de deuropening. Beandra was echter sneller en haastte zich voor haar aan naar het volgende lokaal.

Laeon, bewust van de onderzoekende blik van zowel Unea als Livia, negeerde de beide vrouwen doelbewust. Met zijn eigen ogen strak op het meisje met de pet gericht, volgde hij haar de gang op. Een kans om haar weer aan te spreken, kreeg hij echter niet... Nog niet.

Het lokaal van Fabius Lucina lag direct naast dat van Livia Lucina, aan de linkerzijde van de gang. De innemende blonde man stond buiten zijn lokaal te wachten. Op het punt om net als de andere leerlingen naar binnen te lopen... “Aella, heb je een moment?” hield zijn stem haar tegen. Fabius wachtte tot de laatste leerling zijn lokaal in liep, waarop hij de deur dicht duwde. Hij wilde een moment van privacy met het meisje. “Ik heb zojuist met Marcus gesproken,” begon de leraar te vertellen. “Hij heeft een aanklacht ingediend tegen Johanna Satou voor poging tot doodslag.” Een spontaan wegtrekken van het bloed uit haar wangen. “Wah!” ontsnapte er uit haar mond, terwijl ze naar adem hapte. Ze hadden elkaar gistermiddag nog gesproken. Waarom had Marcus toen niets tegen haar gezegd? “Dat is wat er is gebeurd,” reageerde de onsterfelijke man op de schrikreactie van de tiener. Ze schudde echter haar hoofd. *Ik voel me misselijk.* In Aella’s stem hoorde de man een onverwachte emotie toen ze vroeg: “Waarom heeft hij dat gedaan?” “Omdat ze gevaarlijk is, Aella.”

“Hij had het met me moeten overleggen.” Met haar mooie ogen vol met tranen, die ze niet over haar wangen wilde laten stromen, keek ze naar Fabius op. *Shit.*

“Aella,” klonk zijn stem licht vermanend.

“Nee.” Ze pakte de deurkruk beet en duwde deze – eer hij het op menselijke wijze kon tegenhouden – open. Waarbij ze snel haar pokerface opzette, voordat iemand ook maar een vermoeden kreeg hoe overstuur ze daadwerkelijk was. *Aanklacht voor doodslag!* Die woorden galmden echter door haar hoofd. *Dit loopt volledig uit de hand.*

Net als bij de voorgaande lessen had Beandra haar tas met spullen op het bureau naast haar gelegd. Waarmee ze de onuitgesproken boodschap gaf dat Aella wederom daar niet plaats hoefde te nemen. *Hoe kun je zo onnozel zijn?* Bij die constatering voelde ze echter vooral pijn. Het meisje keek kort van haar naar Sarinda, rechts van haar. Gekleed in een koraal met donkerrood Darcy jurkje, overviel de kledingkeuze van het andere blonde meisje Aella een ogenblik. Natuurlijk, de blondine ontweek haar blik. *Ik had niet anders verwacht.* Alsof ze voelde dat de man naar haar keek, draaide Aella haar hoofd over haar schouder. Fabius beantwoordde inderdaad haar blik. Toch zei hij niets. Ze haalde iets dieper adem en hobbelde naar de plek, links achterin. De plek die in eerste instantie al haar voorkeur had gehad. Vanuit de zijde van de derdeklassers werden haar wederom een aantal geringschattende blikken toegeworpen. Om ze te ontwijken, bewoog ze haar hoofd naar rechts. Geheel achter in de hoek van het lokaal zat Ellen Baker, zag ze. Haar blonde buurvrouw gaf haar een knipoog. In respons trok Aella kort haar mondhoeken op. Een paar leerlingen van de derde en vierde klas met wie ze Literatuur had, volgden net als zij en Beandra Dierkunde. Ondanks de ‘vriendelijke’ blikken, leek ook hier de strenge blik van de leraar te voorkomen dat er negatieve geluiden in haar richting klonken. Voordat ze plaatsnam, keek ze

naar het bureau dat momenteel aan haar rechterhand was, de zijde van de vierdeklassers. Tijdens haar vorige les nog onbezet. "Laeon," noemde ze de naam van de uitermate knappe jongen. "Aella," noemde hij de hare op dezelfde toon.

"Je volgt ook Dierkunde?" stelde ze een vrij onlogische vraag, realiseerde ze zelf ook.

"Derde klas, net als jij... Ik zit liever niet vooraan," gaf hij reeds antwoord op de volgende vraag die hij van het meisje verwachtte. "Oh, ja," mompelde ze en nam plaats achter het bureau met het aquamarijn gekleurde tafelblad. De kleur van de derdeklassers. Het tafelblad van de vierdeklassers was licht olijfkleurig.

"We hebben tijdens een vorige les de constructie van het gehoor van de olifant besproken," trok Fabius met één enkele zin de aandacht van alle leerlingen naar zich toe. Het geroezemoes stopte abrupt. "Dit keer kijken we nog iets verder." De man pakte zijn afstandsbediening, waarop het ineens donker was in de klas. Een verwachte schrikreactie volgde.

"Ben je bang?" plaagde Laeon haar in het plotselinge duister.

"Nee, maar hoorde ik bij jou niet net een zacht gillette?" plaagde ze terug. Ondanks de duisternis zag ze dat de knappe jongen breeduit grijnsde. Ondertussen verscheen op de speciale witte wand achter de leraar de eerste beelden van een animatie...

Hoewel de illustratie van celdeling tot trommelvlies en gehoorbeentjes zeker boeide, betrapte Aella zichzelf erop dat haar blik telkens naar Beandra en Sarinda dwaalde. *Ze lieten zich betasten en kussen door volwassen mannen.* Opeens herinnerde ze zich hoe Rosa zich had laten kussen door die vriend van James. Een man wiens uitstraling haar een naar buikgevoel had gegeven. *Hij en Rosa waren zelfs al aan het tongzongen. Terwijl ze hem nog maar net kende... Wat was zijn naam ook alweer? John? Zijn achternaam weet ik niet meer. James zou dat wel*

weten. Maar die zie ik vast nooit meer. Ja, James vind ik nog steeds leuk. En dan nog zou ik niet zo bij hem op schoot kruipen. Ik begrijp het nog steeds niet. Waarom gaan ze naar een club die enkel voor volwassenen is bedoeld? En Johanna? Die vriend van haar is dertig... Griezel. Als Marcus niet was gekomen, had ik hem van mezelf af moeten slaan. Dat die broer van haar dat allemaal toeliet. Jemig! Hm, die broer... Johanna verdiende geld aan haar vriendinnen... Aan mij... En haar broer en griezelvriendje ook... Waarom kwam ze naar het internaat om mij te confronteren? Waarom duwde ze me van de trap af? Waarom richt ze al haar woede op mij? Wat had ze verwacht dat er zou gebeuren nadat ze mij die duw gaf? Als ze veroordeeld wordt voor poging tot doodslag, gaat ze voor lange tijd de gevangenis in. Hm, dan zal die broer en dat vriendje van d'r een andere bron van inkomsten moeten vinden, Beandra zal-

Het bloed trok spontaan weg uit haar wangen. Haar hart sloeg over en prompt draaiden zowel Unea, Fabius als Laeon met een ruk hun hoofd in haar richting. Omdat ze geen verdere tekenen van 'onwel zijn' vertoonde, reageerden geen van drieën verder op wat ze met hun bovennatuurlijke gehoor hadden opgevangen. Het enige waarvan ze zich op dat moment wilden verzekeren, was dat niemand hun reactie had gezien. De leerlingen zaten nog altijd naar het scherm te kijken. Ze herademden.

Voor hun les Biologie hoefden ze op vrijdag niet te verhuizen naar een ander lokaal. Een aantal leerlingen konden rustig op hun plek blijven zitten, constateerde Aella. Zo ook Laeon Snow. Alle overige plekken werden ingewisseld door nieuwe leerlingen. Om te voorkomen dat ze te veel naar haar knappe buurman staarde, liet het meisje haar blik door het lokaal glijden. Derdeklasser Eggybert Jones en de vierdeklasser Bruce Bach hadden de koppen bij elkaar, zag ze. Net als Eggybert was ook Bruce compleet in het zwart gekleed. Al had